

**Bryssel den 9 juli 2026
(OR. en)**

11631/26

LIMITE

COPS 426	EUMC 288
ANTICI 189	INDEF 140
POLMIL 297	HYBRID 90
COEST 550	ESPACE 122
COASI 142	CLIMA 389
CONUN 125	ENV 920
MAMA 185	CT 89
MOG 161	COTER 105
COTRA 61	CIVCOM 183
ELARG 151	RELEX 974
COWEB 100	JAI 959
COAFR 224	COMPET 933
COLAC 100	CFSP/PESC 1112
CONOP 45	CSDP/PSDC 481

NOT

från:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper II)
till:	Rådet
Ärende:	Samsyn – De hot och utmaningar vi står inför: bedömning av EU:s strategiska miljö

Den värld vi står inför

Europeiska unionen står inför ett osäkert geostrategiskt sammanhang som präglas av ihållande och samtidiga hot på flera fronter. En gemensam förståelse av dessa hot, på grundval av en 360-gradersstrategi, är nödvändig för att säkerställa att EU är rustat och redo att anpassa sig i syfte att effektivt skydda sina medborgare, föra fram sina intressen, stärka sitt strategiska oberoende och minska beroendena samt upprätthålla de värden på grundval av vilka unionen grundades: respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för de mänskliga rättigheterna.

Vår strategiska miljö genomgår en djupgående strukturomvandling där olika revisionistiska makter och alltmer påstridiga aktörer direkt utmanar Europas säkerhet, stabilitet och välbefinnande. Med sitt oprovocerade angrepp mot en fredlig granne – Ukraina – har Ryssland krossat den säkerhetsarkitektur som rått i Europa efter kalla kriget. Det utgör det mest omedelbara och direkta hotet mot den europeiska säkerheten, med Kina som en viktig möjliggörare av landets angrepp mot Ukraina och samarbete med aktörer såsom Belarus, Iran och Demokratiska folkrepubliken Korea (Nordkorea). Resultatet av Rysslands krig mot Ukraina kommer att få djupgående konsekvenser för den europeiska säkerhetsarkitekturen. Ukrainas oberoende, suveränitet och territoriella integritet inom landets internationellt erkända gränser är hörnstenen i en rättvis och varaktig fred. Ett oberoende, säkert, välbefinnande och stabilt Ukraina är en strategisk prioritering för den europeiska säkerheten.

Den **regelbaserade världsordningen** och det multilaterala systemet, som grundar sig på internationell rätt och FN-stadgan och dess principer, inbegripet respekt för staters suveränitet och territoriella integritet, avstående från hot om eller användning av våld samt upprätthållande av universella mänskliga rättigheter, förblir avgörande för Europa och för det internationella samfundet som helhet. Allt detta utsätts dock för allt större påfrestningar. Det sker en markant övergång från regler till maktdynamik och en snabb rörelse bort från internationellt samarbete om ny teknik, klimatförändringar och handel. Ökade sjöfarts-, cyber- och hybridhot förstärker utmaningarna för den europeiska säkerheten.

Kärnan i denna omvandling är **beslutsamheten hos vissa stormakter**, främst Ryssland och Kina, att **etablera regional dominans och omforma världsordningen** i linje med sina intressen, vilket främjar en återgång till en logik som bygger på intressesfärer. Dessa insatser är ihållande och systematiska och stöds av långsiktiga investeringar i militära förmågor, ambitioner om teknisk överlägsenhet och användning av ekonomiskt inflytande. Dessa aktörer utnyttjar djupa och ofta asymmetriska ömsesidiga beroenden för att utöva tvång mot upplevda motståndare. Integreringen av AI och automatiserade system i militära, ekonomiska och politiska beslutsprocesser ökar hastigheten, omfattningen och effektiviteten hos dessa hot, medan den ökande användningen av hybridverksamhet syftar till att utnyttja våra sårbarheter, samtidigt som skillnaden mellan fred och krig suddas ut.

Samtidigt håller **Förenta staterna**, vår viktigaste strategiska partner, på att **omkalibrera sina prioriteringar** och sin hållning över hela linjen. I synnerhet håller Förenta staternas långvariga bidrag till Europas försvar på att ses över, och européerna förväntas ta större ansvar för sin egen säkerhet. För EU medför detta stora konsekvenser med tanke på de transatlantiska förbindelsernas centrala betydelse för vår säkerhet, vår stabilitet och vårt välstånd under flera årtionden. **De transatlantiska förbindelserna och samarbetet mellan EU och Nato förblir avgörande för vår övergripande säkerhet.**

I vårt nära grannskap står EU inför ytterligare ett aktivt konfliktområde i **Mellanöstern**, vilket har fått omedelbara och långtgående konsekvenser på säkerhetsområdet, det ekonomiska området och det humanitära området. I synnerhet är den senaste tidens krig i Gulfstaterna och de fortsatta spänningarna i regionen, bland annat när det gäller Israel–Palestina och Libanon, en stark påminnelse om det flerdimensionella hot som regional upptrappning utgör mot EU:s säkerhet, ekonomiska resiliens och bredare strategiska intressen. Instabiliteten i Mellanöstern hänger samman med Rysslands negativa och nära samarbete med Iran.

Denna föränderliga geopolitiska miljö kräver kraftfulla åtgärder och djupare partnerskap för att vi ska kunna försvara våra intressen och främja EU:s strategiska prioriteringar – i syfte att öka försvarsberedskapen och främja global stabilitet, särskilt i EU:s grannskap, säkerställa dess välbefinnande och resiliens och skydda dess grundläggande värden och demokratiska politiska modell. På så sätt har EU möjlighet att forma framtidens regelbaserade världsordning och fungera som ankare för globala partner som delar vårt intresse av universella normer och principer, internationell rätt och multilateralism.

EU har stor politisk och ekonomisk tyngd och starka försvarsinstrument för att uppnå allt detta. Vi måste dock göra mer och **omsätta våra befintliga styrkor i makt**.

Vår strategiska miljö: skärpt strategisk konkurrens, ifrågasättande och fragmentering

Ryssland är det mest omedelbara, betydande, direkta och långsiktiga säkerhetshotet mot den europeiska kontinenten. Ryssland vill krossa den europeiska och globala säkerhetsordningen och främja en styrningsmodell som bygger på intressesfärer, varigenom landet strävar efter att åter dominera sina grannar. Trots att Ryssland inte har uppnått sina militära och strategiska mål fortsätter landet att ignorera de diplomatiska insatserna för att få ett slut på dess anfallskrig och uppnå en rättvis och hållbar fred på kontinenten, samtidigt som landet strävar efter att förnya sina styrkor och militära förmågor och återställa sitt internationella anseende som en global makt. Rysslands militära uppbyggnad vid Europas gränser, ökande militarisering av samhället och övergång till en krigsekonomi, med konkreta ambitioner på viktiga strategiska industri- och teknikområden såsom rymden och kärnteknik, utgör ett långsiktigt hot mot den europeiska säkerheten.

Samtidigt har Ryssland intensifierat sin hybridkampanj mot EU och dess medlemsstater, inbegripet störning av kritisk infrastruktur, spionage, cyberattacker, utländsk informationsmanipulering och inblandning, satellitinterferens, instrumentalisering av migration samt valinblandning och fysiska sabotage och andra former av fientlig inblandning. Dess mål är att undergräva den europeiska enigheten och demokratin, skapa rädsla och polarisering i samhällena och, framför allt, avskräcka från ytterligare stöd till Ukraina. Ryssland använder sig av en rad olika hybridverktyg i det bredare europeiska grannskapet, från västra Balkan via Svarta havet och Sydkaukasien till Centralasien, vilket direkt påverkar EU:s viktiga politiska intressen och säkerhetsintressen. För att finansiera sin krigsmaskin använder Ryssland ett nätverk av skuggflottefartyg för oljeexport för att kringgå sanktionerna, vilket skapar sjöfartsrisker, miljörisker, rättsliga risker och efterlevnadsrisker.

Kina positionerar sig för att vinna systemkonkurrensen genom att kombinera industriell skala, tekniska ambitioner och global räckvidd och samtidigt utnyttja instabilitet. Kinas asymmetriska fördelar gentemot EU, från handelsbalansunderskott till kritiska råvaror och tekniska framsteg på vissa områden, tillsammans med landets beredvillighet att använda detta som påtryckningsmedel mot EU och andra i strävan efter att bli världens ledande makt, gör Kina till en kritisk långsiktig strategisk utmaning. Kinas stöd till Rysslands angrepp mot Ukraina är en avgörande möjliggörande faktor för Moskva. Kina kommer att fortsätta att försöka öka sitt inflytande i Europa.

Dessa utvecklingstendenser, i kombination med den i grunden förändrade hotmiljön och det ökade samarbetet mellan strategiska rivaler, som har blivit mer samordnade, utbyter förmågor och drar lärdom av de rådande allt fler konflikterna, innebär att EU och dess medlemsstater har ett akut behov av att stärka sin egen försvarsberedskap, säkerhet och avskräckningsförmåga. Ett EU som är starkare och har större förmåga på säkerhets- och försvarsområdet kommer att bidra positivt till global och transatlantisk säkerhet och kompletterar Nato, som för de stater som är medlemmar i alliansen också i fortsättningen utgör grunden för deras kollektiva försvar.

Ökat samarbete med likasinnade och andra partner om säkerhet och försvar blir allt viktigare för att EU ska kunna navigera i denna nya strategiska miljö.

I detta sammanhang medför utvecklingen av den centrala geopolitiska dynamiken nya grundläggande strategiska dilemman för EU. Kinas **ökande** ambitioner och påstridighet, i kombination med den **strategiska konkurrens** som för närvarande präglar förbindelserna mellan Förenta staterna och Kina, kommer i allt högre grad att påverka EU:s säkerhet, konkurrenskraft, ekonomiska säkerhet och ekonomiska resiliens. **Det fördjupade strategiska partnerskapet mellan Kina och Ryssland**, bland annat när det gäller militärt samarbete, kommer också att fortsätta att öka sammanlänkningen av de strategiska arenorna från Europa till regionen Indiska oceanen/Stilla havet och koppla samman och förstärka säkerhetshoten. Samtidigt står det **multilaterala systemet under aldrig tidigare skådat tryck**, eftersom stormakter runt om i världen i allt högre grad prioriterar konkurrens och tvång framför samarbete och minskar sina åtaganden för och bidrag till multilaterala institutioner och regler. Flagransa kränkningar av internationell rätt, åsidosättande av de grundläggande principerna i FN-stadgan och allvarliga ifrågasättanden av universella normer utgör ett grundläggande hot mot den världsordning som byggts upp under de senaste 80 åren. Detta innebär att ta itu med akuta globala utmaningar såsom klimatförändringar, reglera användningen av AI och förhindra storskaliga kränkningar av internationell rätt, inbegripet internationell människorättslagstiftning och internationell humanitär rätt. Den minskade finansieringen till humanitära insatser och samarbetsinsatser runt om i världen äventyrar hela länder och miljontals liv.

Mot denna bakgrund befinner sig EU i en miljö med långvariga flerdimensionella kriser, där den främsta utmaningen inte längre är att hantera enskilda hot utan att hantera kumulativa och samverkande chocker mellan olika områden och regioner. De internationella förbindelserna kännetecknas i allt högre grad av strategisk, politisk och ekonomisk konkurrens, konfrontation och, i slutändan, konflikt. **Utmaningarna för EU:s säkerhet är nu också geoekonomiska**, inbegripet användning av handel och leveranskedjor samt tillgång till energi och andra resurser som vapen. Strategiska och ofta asymmetriska beroenden samt försörjnings- och sjöfartsflaskhalsar kräver att EU även betraktar ekonomisk och teknisk konkurrenskraft som viktiga faktorer för vår säkerhet. På samma sätt som inre och yttre hot har slagits samman överlappar geopolitiska och geoekonomiska hot varandra, vilket kräver integrerade strategier. Det finns således ett behov av att minska sårbarheterna inom alla kritiska strategiska sektorer för våra samhällens resiliens, i syfte att skydda våra värden och intressen.

Ukraina har visat extraordinär motståndskraft mot Rysslands angrepp, lyckats förändra dynamiken på slagfältet till sin fördel och visat sig vara en säkerhetsgarant bortom sina gränser, med outnyttjad försvarsindustripotential. EU har funnit enighet och beslutsamhet när det gäller att stödja Ukraina och utöva ytterligare påtryckningar på Ryssland.

Rysslands anfallskrig mot Ukraina och de ökande geopolitiska utmaningarna har stärkt och ytterligare understrukt **utvidgningens geostrategiska betydelse** som ett viktigt bidrag till fred, säkerhet, stabilitet och välbefinnande i Europa, och kandidatländerna anses också i allt högre grad bidra till säkerhet. Att föra kandidatländerna närmare EU genom en anslutningsprocess som bygger på meriter och trovärdiga reformer minskar deras politiska och ekonomiska beroenden och bidrar till EU:s gemensamma mål.

Västra Balkan är, liksom Moldavien och Ukraina, en integrerad del av Europeiska unionens framtid och har utsikter till EU-medlemskap. Att stärka anpassningen av utrikespolitiken, fördjupa säkerhets- och försvarssamarbetet och bygga upp resiliens mot gemensamma utmaningar, såsom hybridhot och andra typer av hot som även härrör från regionen och påverkar EU, under regionala och externa aktörers inflytande, förblir centrala inslag i partnerskapet mellan EU och västra Balkan, liksom inkluderande regionalt samarbete, försoning och goda grannförbindelser.

I vårt **östra grannskap** bedriver Ryssland hybridverksamhet mot flera viktiga partner, däribland Republiken Moldavien och Armenien. Ryssland ser Belarus auktoritära utveckling som standard för andra länder som underkastar sig Rysslands inflytande. **Belarus** inhemska förtryck, aktiva militära stöd till Rysslands angrepp mot Ukraina, särskilt genom att Ryssland och dess väpnade styrkor tillåts använda landets territorium, bland annat för utplacering av taktiska kärnvapen, och hybridoperationer vid EU:s yttre gränser, inbegripet ekonomiska och andra destabiliserande åtgärder mot EU och dess medlemsstater, är fortfarande en allvarlig säkerhetsutmaning för EU.

Stabilitet och säkerhet i **Svartahavsregionen** i stort är av strategisk betydelse för EU. Regionen påverkas kraftigt av Rysslands angrepp mot Ukraina, såsom framgång av återkommande drönarincidenter på EU-medlemsstaternas territorium, med långtgående konsekvenser för säkerhet, resiliens, frihet till sjöfart och ekonomisk utveckling, kritisk infrastruktur och konnektivitet.

Östra Medelhavsområdet är fortfarande en region av strategisk betydelse för EU:s säkerhet och stabilitet, med betydande möjligheter och stora utmaningar. Samtidigt som EU försvarar sina och sina medlemsstaters intressen bör man uppmuntra partner i regionen att delta i samarbetsramar och partnerskap, helt i linje med internationell rätt och EU:s regelverk. Att utveckla ömsesidigt fördelaktiga förbindelser med **Turkiet** på ett gradvist, proportionellt och reversibelt sätt, i linje med Europeiska rådets slutsatser från april 2024, ligger också fortfarande i EU:s strategiska intresse. Turkiets eget konstruktiva engagemang kommer att vara avgörande för att olika samarbetsområden ska kunna föras framåt. EU anser i detta sammanhang att det är särskilt viktigt att samtalen om en lösning på Cypernproblemet återupptas och framskrider så att samarbetet mellan EU och Turkiet kan stärkas ytterligare. EU förväntar sig fortfarande att Turkiet gör ett entydigt åtagande om goda grannförbindelser, inbegripet att landet avstår från alla hot om bruk av våld.

EU har ett direkt och avgörande intresse av stabilitet, säkerhet och ekonomisk tillväxt i **Medelhavsområdet och i det södra grannskapet i stort**. Att stärka Europa–Medelhavspartnerskapet är en strategisk prioritering för EU i syfte att stärka de ekonomiska banden, de politiska förbindelserna och säkerhetssamarbetet med partnererna i södra Medelhavsområdet och därigenom skapa gemensamma möjligheter och ta itu med gemensamma utmaningar.

I vårt **södra grannskap** medför den snabbt försämrade situationen i Mellanöstern en direkt utmaning för EU:s strategiska intressen. De omfattande civila och humanitära konsekvenserna av konflikterna, utöver den allvarliga misstron och de allvarliga spänningarna i regionen, utgör en betydande risk och sätter enorm press på EU:s humanitära, ekonomiska och migrationshanteringsrelaterade kapacitet om de inte hanteras.

Även om vårt **södra** grannskap hotas av betydande instabilitet, från Libyen till Jemen och Irak, är situationen i Israel–Palestina, stabiliteten i **Syrien och Libanon** och hanteringen av efterdyningarna av kriget med Iran fortfarande de mest akuta utmaningar som EU för närvarande står inför. Regional stabilitet och ett fullständigt återupprättande av friheten till sjöfart och säker passage genom Hormuzsundet samt en framförhandlad långsiktig lösning på alla kvarstående frågor, i enlighet med internationell rätt, är av största vikt. EU:s strategiska intresse förblir stödet för tvåstatslösningen och en lösning på konflikten mellan Israel och Palestina som erbjuder en möjlighet till säkerhet och fred för alla. **Gulfregionen** är fortfarande en viktig grannregion för EU. Dess stabilitet är avgörande för regional säkerhet, ekonomisk diversifiering och försörjningstrygghet. Den aktuella utvecklingen belyser den strategiska betydelsen av Hormuzsundet och Bab-el-mandebundet som viktiga sjöfartsartärer för Europa. Störningar på dessa vattenvägar hotar den regionala säkerheten och stabiliteten, undergräver friheten till sjöfart och respekten för internationell rätt, äventyrar livsmedelstryggheten och leveranskedjorna och hindrar det fria handelsflödet, konnektiviteten, energidiversifieringen och den ekonomiska resiliensen. Samtidigt fortsätter **Iran**, med sitt kärntekniska program och program för ballistiska robotar, sitt militära samarbete med Ryssland, sin destabiliserande verksamhet i regionen och i Europa och förtrycket av sitt eget folk, att utgöra ett hot mot den regionala och internationella säkerhetsordningen.

EU:s säkerhetslandskap präglas i allt högre grad av utvecklingen i och omkring den **arktiska regionen**, bland annat när det gäller militär uppbyggnad, hybridhot, miljö- och klimatutmaningar och behovet av samhällsresiliens. De geopolitiska spänningarna och den geoeconomiska konkurrensen i Arktis kräver att EU, tillsammans med våra partner, reagerar.

Afrika är en kontinent av strategisk betydelse för EU, med betydande potential genom sin unga och växande befolkning, sina dynamiska ekonomier och sina många olika naturresurser. Utvecklingen av denna potential hindras dock av instabilitet, ekonomisk sårbarhet, konflikter, terrorism och våldsbejakande extremism och/eller organiserad brottslighet. Samtidigt intensifieras konkurrensen mellan mellanmakter och stormakter om inflytande i Afrika, vilket underblåser aggressiva påverkansstrategier på både det militära området och på ekonomi-, bank-, medie- och cyberområdena och i allt högre grad går före samordnade, långsiktiga stabiliserings- och utvecklingsinsatser. Demografi, utdragna konflikter och avsaknad av robusta statliga strukturer och social infrastruktur skapar villkor som främjar uppkomsten av kriser, både i Sudan, Sahel och Guineabukten. Dessa oroshärdar sprider sig regionalt, påverkar lokalsamhällen, fungerar som fristäder för terroristnätverk och kriminella nätverk och ger fotfäste åt fientligt utländskt inflytande, till exempel från Ryssland. **Sahel** förblir avgörande för den europeiska säkerheten på grund av sammanlänkade hot som påverkar våra intressen – terrorism och dess spridning till grannländerna, organiserade kriminella nätverk som kontrollerar narkotika- och människohandelsruttor till Europa samt ökat samarbete mellan Ryssland och myndigheterna i länderna i centrala Sahel – med försvårande omständigheter såsom statsinstabilitet, säkerhetsvakuum och ökad närvaro av strategiska konkurrenter. **Sudan** utgör fortfarande världens största interna tvångsförflyttnings- och hungerkris, med allvarliga återverkningar i och utanför regionen, inbegripet för EU. Utnyttjandet av sårbarheter och instabilitet destabiliserar bräckliga stater och deras ekonomier ytterligare, samtidigt som skyddet av civila och mänskliga rättigheter urholkas. Irreguljär migration är en gemensam utmaning som måste hanteras av EU och Afrika, som båda har ett intresse av att säkerställa att migrationen sker på ett säkert, ordnat och reguljärt sätt.

Säkerheten i **regionen Indiska oceanen/Stilla havet** och i Europa är mer sammanlänkad än någonsin. Kinas alltmer påstridiga beteende i Syd- och Östkinesiska havet och i Taiwansundet kan få en allt större inverkan på säkerheten, stabiliteten och välbefindandet i Europa och regionen Indiska oceanen/Stilla havet. En förändring av status quo runt Taiwansundet skulle påverka den globala säkerheten i grunden. På andra platser i **Asien** utgör Afghanistan alltså ett allvarligt säkerhetsproblem för regionen och för Europeiska unionen när det gäller terrorism eller spridning av våldsbejakande extremism, narkotikasmuggling och allt större utmaningar i fråga om irreguljär migration. Vissa aktörer, såsom Demokratiska folkrepubliken Korea (Nordkorea), fortsätter att äventyra den regionala och internationella freden och säkerheten genom sina massförstörelsevapen, kärntekniska program och program för ballistiska robotar, men i allt större utsträckning även genom underrättelseverksamhet, cyberattacker och desinformationskampanjer. Ihållande äldre konflikter fortsätter också att hindra utvecklingen av omfattande regionövergripande säkerhetsarrangemang.

Slutligen har vi starka historiska och kulturella band med **Latinamerika och Karibien** och delar ett djupt engagemang för multilateralism på grundval av gemensamma grundläggande principer och värden. Socioekonomiska obalanser i flera latinamerikanska länder och i vissa fall hotad politisk stabilitet kan dock leda till instabilitet och störningar. I Centralamerika kommer de regionala splittringarna och det starka migrationstrycket sannolikt att fortsätta och underblåsa ytterligare gränsöverskridande utmaningar i samband med organiserad brottslighet.

Dessa kriser visar hur **regionala konflikter ger systemiska globala effekter**. Miljön präglas av en kaskaddynamik. Konflikter stör energiflödena, energichocker leder till inflation och ekonomisk instabilitet och ekonomiska påfrestningar bidrar till sociala spänningar och politisk fragmentering. Medan EU, som en principfast aktör som främjar multilateralism och förebyggande diplomati, reagerar på dessa utmaningar genom att bygga partnerskap som bidrar till att säkerställa vår säkerhet, antar medelvägsaktörer över hela världen i allt högre grad säkringsstrategier till följd av energi-, livsmedelstrygghets- och suveränitetsfarhågor och är mindre benägna att anpassa sig till våra perspektiv.

Framväxande och gränsöverskridande hot och utmaningar

EU står i sin bredare strategiska miljö inför en farlig blandning av väpnade angrepp, olagliga annekteringar, bräckliga stater, revisionistiska makter och auktoritära regimer. Dessa miljöer utgör en grogrund för **en rad olika gränsöverskridande hot mot den europeiska säkerheten**, alltifrån terrorism, våldsbejakande extremism och organiserad brottslighet till hybridkonflikter och cyberattacker, instrumentalisering av irreguljär migration, spridning av vapen och en gradvis försvagning av strukturerna för vapenkontroll. Ekonomisk instabilitet och extrema sociala och ekonomiska skillnader underblåser denna dynamik och påverkar i allt högre grad vår säkerhet. Konkurrens om inflytande har blivit en viktig drivkraft för osäkerhet, instabilitet och ekonomisk volatilitet i vårt grannskap.

Utmaningen med **irreguljär migration**, inbegripet att ta itu med dess bakomliggande orsaker, måste hanteras med målen att bekämpa kriminella smugglingsnätverk och fientliga aktörers instrumentalisering. Detta måste också göras genom starka partnerskap med tredjeländer när det gäller att förebygga irreguljära avresor, men även genom att utnyttja möjligheterna till laglig migration på ett säkert och ordnat sätt, i linje med medlemsstaternas nationella befogenheter.

Transnationellt verksamma **organiserade kriminella** nätverk är fortfarande ett stort hot mot EU:s medborgare, företag och institutioner och mot den europeiska ekonomin. Dessa nätverk blir också alltmer destabiliserande, något som påskyndas av artificiell intelligens (AI) och annan ny teknik, och alltmer sammanlänkad, med kriminella grupper som är verksamma i flera regioner och på flera kontinenter. Olaglig handel med narkotika och skjutvapen, penningtvätt, it-brottslighet och smuggling av migranter är ett gemensamt hot mot EU, västra Balkan, Latinamerika och Karibien och i allt högre grad Västafrika. **Kapplöpningen om teknisk dominans**, särskilt inom artificiell intelligens, kommer att fortsätta att forma den strategiska miljön, som ett dominerande konkurrensområde och en kritisk stödresurs. Aktörer som uppnår ledarskap inom AI kommer att kunna integrera beslutsfattande, militära system, informationsmanipulering och ekonomisk makt på sätt som skapar strukturella fördelar. Denna dynamik ökar sannolikheten för en mer koncentrerad global maktfördelning.

Statliga och icke-statliga aktörer som använder **hybridtaktik**, cyberattacker, drönare och andra intrång i luftrummet, desinformationskampanjer, inblandning i våra val och politiska processer, ekonomiskt tvång och instrumentalisering av irreguljära migrationsflöden samt spionage, även mellan partner, har bidragit till att sänka tröskeln för konflikter och utgör direkta och känsliga hot mot vår säkerhet och demokratiska integritet, samtidigt som de har möjliggjort förnekande och dilemman i fråga om attribuering.

Angrepp genom **utländsk informationsmanipulering och inblandning** blir allt vanligare och mer sofistikerade. För Ryssland och andra aktörer ingår utländsk informationsmanipulering och inblandning i en bredare verktygslåda för politisk krigföring. De identifierar luckor och sårbarheter i våra öppna samhällen och förvärrar splittringen, skapar instabilitet och försöker förlama beslutsfattandet. Fientliga aktörer kombinerar ofta utländsk informationsmanipulering och inblandning med andra hybridåtgärder och bedriver samordnade, långsiktiga kampanjer. Dessa hot undergräver inte bara de demokratiska processerna och allmänhetens förtroende utan utgör också betydande utmaningar för vår säkerhet och informationsintegritet.

I takt med att slagfälten och krigszonerna har blivit allt fler i vårt grannskap, från Ukraina till Iran, har krigföringstekniken och industrisektorerna utvecklats dramatiskt, vilket har avslöjat nya **kritiska förmågebrister** och sårbarheter för européerna, bland annat ammunition, luftförsvar och drönare.

Spridningen av massförstörelsevapen och deras bärare kommer sannolikt att öka i takt med att de stora kärnvapenmakterna utvidgar sin arsenal, fortsätter att utveckla och testa nya vapensystem och fjärmar sig från befintliga mekanismer för vapenkontroll. Nordkoreas kärntekniska och ballistiska program ger alltjämt upphov till växande oro. Irans kärntekniska program saknar fortfarande internationell tillsyn och utgör en ihållande källa till instabilitet och konflikt i regionen. Både Ryssland och Kina utvidgar sin kärnvapenarsenal och utvecklar nya vapensystem. Den ryska ledningen har använt kärnvapenhot i samband med sin invasion i Ukraina. Regionala makter har också tillgång till sofistikerade konventionella vapen, från avregleringssystem till ballistiska robotar och kryssningsrobotar. Denna utveckling förvärras av att strukturerna för vapenkontroll i Europa urholkas, vilket gäller allt från fördraget om konventionella styrkor i Europa till avtalet om medeldistanskärnvapen och fördraget om observationsflygningar. Detta normativa tomrum påverkar direkt EU:s säkerhet. Att skydda det globala förbudet mot kemiska vapen är ett delat globalt ansvar.

Samtidigt blir det fria och säkra tillträdet till **globala strategiska områden** allt mer omtvistat. Cyberrymden har blivit ett område för strategisk konkurrens i en tid av ökande beroende av digital teknik. Vi ställs i allt högre grad inför mer sofistikerade cyberattacker. Det är nödvändigt att upprätthålla en öppen, fri, stabil och säker cyberrymd.

Rymdområdet har stora säkerhets- och försvarsmässiga konsekvenser. Det är avgörande för observations-, övervaknings-, navigerings- och kommunikationsförmågorna, men är ett överbelastat och omtvistat område med alltmer oansvariga ageranden av strategiska konkurrenter och frekventa hot mot rymdinfrastruktur i omloppsbana och på marken, samtidigt som stora och framväxande aktörer ökar sin närvaro avsevärt och förbereder sig för krigföring i rymden.

Sjöfartsskydd i hela världen är avgörande för EU:s säkerhet, ekonomiska utveckling, frihandel, transport och energitrygghet. EU har åtagit sig att respektera den rättsordning som inrättats genom Unclos, erkänner dess centrala betydelse och förväntar sig att alla stater följer havsrättens grundläggande principer och regler. EU står inför en maritim hotbild som snabbt blir allt värre, från traditionella hot såsom piratdåd, olaglig handel och väpnade rån till havs till statligt styrt tvång och hybridattacker mot kritisk infrastruktur, även i europeiska vatten. Ny teknik såsom artificiell intelligens som tillämpas på obemannade undervattensfarkoster erbjuder många möjligheter, men medför också särskilda sårbarheter på sjöfartsområdet som måste hanteras. Havsområden, kritiska farleder och flera flaskhalsar till havs samt havsbottnar är allt oftare omtvistade över hela världen. EU:s säkerhet i **luften** hotas också av allt aggressivare flygmanövrar med ökande användning av avreglingstaktik.

Klimatförändringar, miljöförstöring och naturkatastrofer kommer också att kraftigt påverka vårt säkerhetslandskap under de kommande årtiondena, är dokumenterade orsaker till instabilitet och konflikter över hela världen och utgör därmed hot mot den internationella freden och säkerheten. Konkurrensen om naturresurser, såsom jordbruksmark och vatten, och exploateringen av energiresurser för politiska syften är konkreta exempel i detta avseende. Att fasa ut fossila bränslen och göra våra ekonomier mer resurseffektiva och cirkulära medför specifika säkerhetsutmaningar, inbegripet när det gäller tillgång till kritiska råvaror, styrning och hållbarhet i värdekedjan samt ekonomiska och politiska förändringar orsakade av omställningen från fossila bränslen. **Globala hälsokriser** kan också innebära stora påfrestningar på samhällen och ekonomier, med långtgående geopolitiska konsekvenser.

Gemensamt för alla dessa gränsöverskridande utmaningar är att **den allt snabbare urholkningen av respekten för internationell rätt och de ökande hoten mot de globala och multilaterala institutionerna för internationellt samarbete**, som vi bidragit till att forma och utveckla under de senaste årtiondena, utgör en allt mer akut övergripande systemutmaning för oss och våra partner eftersom den undergräver den globala, kollektiva kapaciteten att ta itu med dessa utmaningar – och utnyttja dessa möjligheter – som endast eller mest effektivt kan hanteras tillsammans.
